

"Van mijmering tot pygmee"

Van mijmering tot pygmee

Vaak loop ik over straat. Ik reis veel in eigen land. zoek verschillende plaatsen op, liefst waar ik niet geweest ben. Soms ook dezelfde plekjes zoals de kade aan Den Helder, Gouda (het plantsoentje met dat bankje bij die mooie boom) of de grachtjes achter de kerk. Utrecht, ook zo'n leuke plaats met grachten. Wie mij leuke tips kan geven, kom maar op, ik heet ze welkom!

Waarom ik veel loop weet ik niet, maar het heeft iets te maken met dolen. Ik dool en mijn gedachten nemen de boel soms zo erg in beslag, dat gaat dan het beste in een omgeving die mij vreemder voorkomt dan thuis, in eigen dorp. Sterker nog, mijn thuishaven werkt geestdodend op mijn creativiteit. Sterker nog, zodra ik achter mijn bureau zit, hoef ik niets meer te verwachten wat schrijven betreft!

Dan sta ik letterlijk op non actief! En zodra je dan lekker in de bus zit, (oké, wel steeds datzelfde stukje...) gaat dat denkapparaat weer malen. Spontaan. Je kunt best stellen dat mijn brein mij spontaan doet voorkomen. Gedachten die ontstaan, komen onaangekondigd en ongevraagd. Dit heeft natuurlijk iedereen, denk ik, maar niemand praat er echt over. Toch is het best bijzonder. Zo krijg je, -starend uit het raam- plotseling een inzicht dat je snel wilt opschrijven. (voordat je het vergeet!) En geloof me, ik zou willen dat ik elke mijmering had opgeslagen. Er zat best bruikbaar spul tussen. Maar vandaag ga ik het over een zo'n mijmering hebben. Ik kreeg 'm toen ik van de bioscoop terugliep. Heb het snel in mijn telefoon getypt. (dat kleine onhandige uitschuif ding, waarbij je geduld moet uitoefenen op het knopje van nr.3, daar de D/E/F gezeteld zijn. De (d) en de (e) heb je altijd nodig!! Hoe vaak ga ik daarmee de fout in... die 3 seconden wachten, zijn dan teveel als je iets snel wilt doen...

De mijmering, ik denk dat dit uit het onbewuste denkproces rolt, als een fabrieksproduct dat na zijn laatste montage de lopende band oprolt. Daar ligt het dan! Het zijn die openbaringen die jouw denkende motor, aan je laat zien. Zo van; "hier jongen, ik hoop dat je er iets mee kunt" Mijn onbewuste is een brave en harde werker. Hij maakt me moe maar blijft me verbazen en verrassen. Het is uitputtend, dat wel. Maar voor niets ter wereld zou ik willen ruilen, niets ter wereld dan mij te mogen zijn. Klinkt dit gek? Ja ik ben blij met mij, maar lang niet altijd hoor! Wees gerust. (verknaal een hoop voor mijzelf, maar dat een andere keer..) De gedachte die ik zojuist uit het vakje; "Concepten" heb gevist, en ik in eerste instantie volledig kwijt was waar het nu werkelijk om ging, deed nog eenmaal zijn ronde en gelukkig, ik zit er weer in!

Partner, liefde, seks en romantiek. De man en de vrouw dus. Waarom is het toch zo dat mannen goed met mannen kunnen opschieten, en vrouwen met vrouwen? Maar toch ook die sterke behoefte is naar dat intieme? Even duidelijker.. Veel stammen, in de jungle, het oerwoud, generatie op generatie, leven de mannen apart van de vrouwen. Behalve wanneer ze intiem zijn! Voor het overgrote merendeel, leven en slapen vrouwen met vrouwen, mannen met mannen. Strikt onderscheid. Toch kunnen ze niet zonder elkaar.

Maar het stoot af. Ik zie om me heen, in ogenblikken van seconden, in supermarkt of waar dan ook, die verbaasde blikken van de jongen naar zijn vriendin, of andersom. Vrouwen betrekken persoonlijke ergernissen meestal meer tot zichzelf. De man is sneller geneigd zijn verbazing te richten op zijn partner. Er zitten nogal wat verschillen in die twee. De jongen, verlaat zijn vrienden, en kiest op een gegeven moment voor zijn zo geliefde schone. Maar krijgt regelmatig figuurlijke klappen van waanzin in zijn gezicht. Zo ook wordt de teleurstelling op haar gezicht steeds duidelijker.

Mannen en vrouwen, een wereld van verschil. Maar nu komt het! Waarom kunnen ze dan zo vreselijk goed intiem zijn. Het vrijen maakt alles goed! Dat bindt de band. Dat is echt!

Antwoord; (de mijmering) "omdat op dat moment de vrouw zich niet als vrouw gedraagt, en de man zich niet als man gedraagt." Omdat op die momenten de rollen daar niet meer zijn. Het is niet dat de seks die rol negeert, nee, het mannelijk denken is niet meer, en het vrouwelijk denken ook niet, zij worden beiden datgene wat toegeeflijk is. Na de daad, komt de man er weer in, en even later de vrouw weer in de vrouw. We zijn weer wakker!

Misschien dat het verneukeratieve hiervan is, dat de twee zullen denken: "Het was net toch ook zo fijn, waarom dan niet wanneer we samen boodschappen doen?" Tja....iets is weer ingeschakeld wat zojuist was UITgeschakeld. Wat dat zal zijn mag Joost weten.

De lust verdringt de persoonlijkheid? Immers, in feite wordt hier nieuw nageslacht gemaakt, met weer een eigen identiteit. (Dat de vrouw een pil hiertegen slikt, of de man een condoom omdoet, die voorzienigheid heeft moeder natuur niet ingebouwd) Nee, in de voortplanting is het wel zo gemakkelijk om verschillen even aan de kant te zetten! Als daar nog over gediscussieerd moest

worden..

Het is niet voor niets dat de huisarts in zijn anamnese vraagt hoe het met het seksleven staat. In die momenten zijn wij niet in strijd, dat kan niet. Die ogenblikken van niet denken (eigenlijk: niet zijn) , deze meditatieve toestand heeft een drukke geest nodig. Zodat wij ook die verschillen kunnen incasseren. Maar niet te lang! Daarvoor moeten we minstens 3 keer per week vrijen. Om die schuld weer recht te breien. En wie weet, groeien we naar elkaar toe. Hoeveel wippies dat zal duren, hangt natuurlijk af van de intensiteit van dat spel.

Deze theorie voorspelt -u voelt hem zeker wel aankomen-, dat indien er al een volledige harmonie tussen de man en vrouw is, de relatie seksloos zou moeten zijn. Want waar moet dan die aantrekkingskracht vandaan komen? Als er geen verschillen zijn om dit te genereren? Is het niet zo dat seks na ruzie het lekkerst is? Dat hoor je toch altijd? Is het ook niet hierom, dat nieuwe stelletjes het meest vrijen? En daarna minder? Natuurlijk, het is logisch dat getrouwde stellen minder vrijen, omdat deze langzaam intiem worden! Nee, dat is niemands schuld. Dat doet je eigen natuur. De magneet verliest zijn trekkracht. Misschien eerst even bekvechten? Even die verschillen opzoeken? En dan, dan vliegen de vonken er weer vanaf!

En zo worden wij heen en weer geslingerd tussen de illusie van de relatie, en de harde realiteit van verschil in karakter. De bosjesmensen begrepen dit principe wel goed. Die beschaving is al wat ouder, en heeft weinig revoluties meegemaakt. Een langlopende harmonieuze ontwikkeling heeft ertoe geleid, dat men goed met elkaar, en toch in afzondering kan leven. Waarom kunnen wij dat dan niet? Is het dan zo dat de kerk dit expres heeft genegeerd? Zodat de problemen die hieruit ontstonden, de mens meer afhankelijk heeft gemaakt voor het verlossende woord van god? Natuurlijk! Een evenwichtige massa kun je niets vertellen. Wie luistert?

Wel als zij onzeker is, wankelt en in nood verkeert.

Bij het woord "Huwelijk" krijgt iedereen tegenwoordig een ander denkbeeld dan waar het woord voor staat. Het kan en klopt ook niet. Wijze mensen zoals Osho en Schopenhauer hebben gezegd dat het huwelijk eigenlijk gedwongen prostitutie is. Er heerst geen seksuele vrijheid maar obsessieve seksualiteit.

Wat één enkele mijmering al niet teweeg kan brengen. Je loopt nietsvermoedend naar de bus, denkt over partner aantrekking en afstoting, het huwelijk, ,...en je komt nota bene uit bij de pygmeeën!!!

Zij wisten, en deden het wel goed! En met hun talloze andere volkeren. We forceren teveel, en willen te snel, en dat gaat niet, want je haalt de natuur nu eenmaal niet uit de mens....

Bye bye

~ Slaapkamer perikelen, zij omzeilen de gedachte~
Slaap zacht..

© juli 2012, Emil Snijer, BasicPublishing.nl